

Annie Darling

Wees er snel bij

Het vintageboetiekje in Primrose Hill – deel 3

1

Het leek net of Sophy haar hoofd een seconde geleden op het ongelofelijk lekkere kussen had neergelegd, toen de wekker op haar telefoon afging op het onchristelijke tijdstip van halfzeven. Voor het eerst sinds ze dat deuntje als wekker had gekozen, wenste Sophy dat ze iets anders had gekozen dan ‘Waltzing Matilda’. Het was veel te vrolijk voor deze ochtend.

Ze had gewoon bijna acht uur geslapen, maar zo voelde het niet toen ze slaperig naar de badkamer liep. Het duurde een paar minuten voordat ze had uitgevogeld hoe de douche werkte.

Charles had niet verteld waar ze heen gingen, maar haar chique nieuwe cocktailjurk was in elk geval niet de juiste outfit voor een zondagochtend. In plaats daarvan trok ze een spijkerbroek en trui aan. Net toen ze haar sneakers aandeed, werd er zacht op de deur geklopt.

‘Ben je wakker? Ben je aangekleed?’ riep Charles.

Sophy opende de deur. ‘Amper wakker, amper aangekleed,’ zei ze en ze zuchtte want, zoals gewoonlijk zag Charles er weer fris en fruitig uit in het zwarte pak van gisteren, deze keer gecombineerd met een onmogelijk kreukvrij overhemd in dezelfde kleur blauw als zijn ogen. ‘Heb jij wel een spijkerbroek? Sneakers? Een gewoon T-shirt?’

‘Ik heb mijn reputatie op het gebied van kleding hoog te houden,’ zei Charles ernstig. Het was veel te vroeg voor dit soort gesprekken.

Er was niet eens tijd voor koffie, hoewel Charles zich daar uitgebreid voor verontschuldigde toen hij haar het huis uitjoeg. Het was koud, de lucht was vochtig en het was zo vroeg dat de zon zich nog aan het opmaken was om te gaan schijnen.

Maar het was het waard om even de tijd te nemen om de schoonheid van de opkomende zon te bewonderen die langs de heuvels rolde en alles in een gouden gloed zette vanachter witte schapenwolkjes die er zo perfect uitzagen dat het leek alsof ze in de lucht waren geschilderd. Doordat ze beloond werd met zo'n uitzicht, vond Sophy het opeens niet erg meer dat ze zo vroeg op had moeten staan.

'Het wordt een prachtige dag,' zei Charles en dat klonk als een belofte, waarop Sophy hoopte. Ze had eigenlijk snel koffie nodig; ze zat te klungelen met haar gordel, en toen de motor tot leven kwam, kon ze nauwelijks haar ogen openhouden.

Ze reden weg uit Bath, over smalle landweggetjes, langs velden en hagen, een groene waas trok aan hen voorbij. Sophy kroop lekker weg in haar trui, maar probeerde uit alle macht haar ogen wijd open te houden. Het laatste wat ze wilde, was in slaap vallen zodat Charles haar kon horen snurken of, erger nog, haar zien kwijlen.

Gelukkig was het maar een kort ritje, niet langer dan een halfuur en toen reden ze naar een...

'Een veemarkt?' Sophy wilde bijna in huilen uitbarsten.

'Niet op zondag.'

'Charles, ik weet dat je van verrassingen houdt, maar als je me niet precies verteld waar we heen gaan, dan spring ik uit de auto.' Sophy's vingers zaten al om de deurgreep geklemd.

'Vlooiemarkt,' zei Charles snel zodat hij Sophy kon behoeden voor een vroegtijdige dood of in elk geval een paar gebroken ledematen. 'Een enorme kofferbakverkoop slash vlooiemarkt die maar één keer per maand plaatsvindt. Je zult het geweldig vinden.'

Daar was Sophy niet zo zeker van en, toen ze stopten bij een klein kraampje, en een man in een dikke jas met daaroverheen een veiligheidshesje hun vertelde dat de markt het komende halfuur nog niet open was voor kopers, dacht ze even dat ze moest huilen.

'O, ik ken Gerry,' zei Charles waarop de man gebaarde dat ze door mochten rijden. Was er ook maar iemand in Engeland die Charles niet kende?

Ze parkeerden op een bijna leeg parkeerterrein. Sophy bereidde zich voor op de stank van mest toen ze het portier opendeed, maar gelukkig was er niets wat haar aan het kokhalzen maakte.

‘Maar het ruikt wel apart, vind je niet?’ merkte ze op tegen Charles terwijl ze de lucht opsnoof. ‘Wat is dat?’

‘Ik denk dat dit frisse lucht genoemd wordt.’ Charles snoof het ook een paar keer diep in. ‘Als je in Londen woont, vergeet je dat je de hele tijd vervuilde lucht en uitlaatgassen en God weet wat nog meer, inademt.’

Ze stonden daar een tijdje de lucht in te ademen waar ze zoveel over hadden gehoord totdat ze overgingen op dringender zaken.

‘Koffie!’ riep Sophy uit toen haar ogen op een foodtruck vielen met een bord waarop stond dat ze het magische elixer waar ze zo naar smachtte, verkochten. ‘Ik ga koffie voor ons halen.’

Ondanks het feit dat Charles Gerry kende, waren er nog maar weinig kraampjes klaargezet. Sophy vond het grappig om Charles in een witte plastic stoel te zien zitten op het parkeerterrein van een veemarkt waar hij een boterham met bacon naar binnen werkte en oploskoffie uit een bekertje van piepschuim dronk. Hij zag er nog steeds elegant en gedistingeerd uit, alsof hij cognac dronk en een sigaar rookte in de meest exclusieve herenclub in Mayfair.

Charles legde uit dat, ook al kwamen de meeste van zijn producten van handelaren, hij ook weleens echte pareltjes (‘gevat hè, Sophy’) had gevonden bij kofferbakverkopen. Ook al had een aardig aantal verkopers het te hoog in hun bol gekregen nadat ze te veel afleveringen van *Antiques Roadshow* hadden gekeken.

‘Ze vragen soms belachelijke prijzen voor artikelen die gewoon van een postorderbedrijf komen. Aan de andere kant, afdingen hoort erbij,’ zei Charles terwijl hij opstond en de kruimels van zijn pak veegde. ‘Ik hoop dat het niet te saai is voor je. Vind je het vervelend dat ik je zo vroeg op de ochtend hiernaartoe heb gesleept?’

Nu ze cafeïne en koolhydraten en zoute bacon ophad, vond Sophy het niet meer erg. ‘Ben je gek? Het is net alsof we bij *Bargain Hunt* zijn.’

‘Ik weet niet wat *Bargain Hunt* is,’ zei Charles, terwijl hij een verbaasde blik opzette die niet echt overtuigend was.

‘Daar geloof ik niks van,’ zei ze tegen hem terwijl ze richting de grote omheinde weide liepen waar meestal vee werd verkocht, maar vandaag antiek, curiosa en allerlei prullaria.

Er waren veel prullaria. Sophy herkende zelfs het dekbed dat ze als kind had gehad, bij een kraampje dat beweerde vintagewoning-inrichting te verkopen, maar dat gewoon bij een groot warenhuis vandaan kwam. Het was fascinerend om te zien wat er te koop was en wat mensen allemaal kochten. Oude koffers. Een eeuwenoude benzinepomp. Een antieke postoele. Heel veel zware, donkere meubels; overal waar je keek, zag je kledingkasten.

Charles liep zonder omwegen af op alle kraampjes waar ze sieraden verkochten. Hij keek dan aandachtig naar wat er in de vitrines lag en naar de broches en ringen die op tafelkleden lagen. Hij ging zelfs door de '1 pond per stuk'-mandjes maar, ook al kocht hij een paar horloges en een verzameling kettingen, hij leek niet erg enthousiast over wat hij allemaal zag.

Charles was ook niet het type om zijn enthousiasme te tonen, zelfs niet wanneer hij op kroonjuwelen zou stuiten. Sophy keek naar zijn gezicht toen een kraamverkoopster, een dwingende oudere vrouw met een grote bos haar dat in een rommelige knot zat, hem uitgebreid verhaalde over een paar oorbellen, waarvan ze beweerde dat die van een bekende suffragette waren geweest.

'Puur goud, veertien karaats en de stenen natuurlijk in de kleuren van de suffragettes, paars voor loyaliteit, wit voor reinheid en groen voor hoop. Ze waren van Mary Richardson, beroemd vanwege het stukslaan van het schilderij *Rokeby Venus*.' Ze sloeg haar armen met een zelfvoldane glimlach over elkaar. 'Dus ik doe ze niet weg voor minder dan duizend pond.'

Duizend pond! Sophy wilde luidkeels gaan schreeuwen over be-roving op klaarlichte dag. Dit was een kofferbakverkoop. Bij *Bargain Hunt* zouden ze nooit weggkomen met zo'n prijs.

'O, heb je iets waaruit blijkt dat ze daadwerkelijk van Mary Richardson zijn geweest?' vroeg Charles beleefd.

'Ze was een vriendin van mijn oma. Schat van een vrouw.'

'Het is jammer dat ze een actief lid van de Britse Unie van Fascisten werd nadat ze de vrouwenrechtenbeweging had verlaten.' Charles haalde een juweliersloep tevoorschijn uit het binnenzakje van zijn pak. 'Mag ik?'

De vrouw leek daar niet zo blij mee; ze tuitte verontwaardigd haar

lippen en mompelde binnensmonds toen Charles de oorbellen nader inspecteerde. Toen ging hij rechtop staan. ‘Veel te duur naar mijn mening, ben ik bang, en ik denk dat je net zo goed als ik weet dat de meeste van de zogenaamde suffragettesieraden eerbetoonstukken zijn, en niet door de suffragettes zelf zijn gedragen.’

De zure blik op het gezicht van de vrouw liet zien dat zij dat al wist, maar dat ze gehoopt had dat Charles dat niet wist.

‘Jij bent zeker heel goed in poker?’ zei Sophy terwijl ze wegliepen en de vrouw ze vernietigend nakeek. ‘Zelfs ik had door dat ze je iets op de mouw aan het spelden was, maar je vertrok geen spier.’

De markt was nu volgestroomd met mensen die extra hadden betaald voor een vroegboekticket, dus het was niet raar dat Charles Sophy’s arm pakte zodat ze niet van elkaar zouden worden gescheiden door de menigte.

‘Als ik elke keer een pond had gekregen als iemand me een suffragettesieraad wilde verkopen dat gedragen was door een van de Pankhursts, zou ik nu een buitenlandse bankrekening op de Kaaimaneilanden hebben,’ zei Charles een beetje sip. ‘Ha, dat kraampje ziet er veelbelovend uit. Kom je?’

Een uur later, en twee rondjes over de markt verder, had Charles nog maar een paar andere stukken gekocht. Sophy daarentegen, was afgeladen met haar aankopen. Ze had een afzichtelijk beeldje van Anne Boleyn gekocht voor haar oma, die ze verzamelde en de andere vijf vrouwen van Henry viii wel had, maar alleen de tweede vrouw nog niet te pakken had gekregen. ‘Voor een vijfje,’ verbaasde Sophy zich. ‘Al heb ik ergens gelezen dat ze een extra vinger had, dus hij is anatomisch niet helemaal correct.’

Ze had ook drie lappen vintage stof gekocht voor Cress, die haar moeders opslagruimte had omgetoverd tot een naaiatelier. Wat ze zelf niet hield, verkocht ze op Etsy. Voor Caroline had Sophy iets gevonden wat volgens Google een authentieke Mulberry-handtas was voor een niet absurd hoge prijs. Toen had ze bij een kraampje achter alle felgekleurde kleding uit de jaren tachtig en negentig die de verkoper omschreef als echte vintage stukken (hoewel Phoebe erop stond dat alles wat gemaakt was na 1975 gewoon tweedehands was), drie jurken uit de jaren vijftig ontdekt.

Tegen de tijd dat Charles haar vond, had ze al weten af te dingen van dertig pond per jurk naar vijftig pond voor alle drie.

‘Jij zou ook best goed zijn in poker, denk ik,’ zei hij terwijl hij hun vondsten in de kofferbak van de auto opborg. ‘Zelfs ik vond dat je de verkoper echt te kakken zette met dat veel te lage bod, maar je hield stand. Stalen zenuwen.’

‘Wacht maar tot ik ze aan Phoebe verkoop voor drie keer zoveel als wat ik ervoor betaald heb,’ zei Sophy pochend, maar waarschijnlijk was er weinig kans dat Phoebe iets in de winkel zou willen wat Sophy had meegebracht. Daarnaast, als het zou aankomen op een machtsstrijd tussen hen twee, zou Phoebe zeker winnen.